

HIÇKORKMAZ! UYAN ARTIK!

Gargaro'nun sipsivri dişlerle dolu, ekşimiş ve çürümüş ağızından gelen o berbat koku yüzündendi galiba. Yoksa o ıslak ve kaygan burnundan çıkan sağır edici sesler yüzünden mi uyanmıştım? Evet evet, ikincisi olmalıydı. Bu uğursuz mağarayı dolduran ses, kayalık bir yamaçtan aşağı yuvarlanan bir varilin içinde birbirine çarpıp duran on iki kafatasın çıkaracağı türden bir sestti.

Öyle ya da böyle; horlayan, şişko bir Gargaroleşkokazor'dan daha berbat bir şey yoktur herhalde şu dünyada. Hele bir de ağızından çıkan her kötü kokulu nefesle birlikte inip kalkan, benekli, sarımtırak, kertenkeleye benzeyen göbeği yok mu! İyyy!.. Yeryüzünün en mide bulandırıcı malzemeleriyle yapılmış, zehirli bir krem karameli andırıyor.

Gözlerim yavaş yavaş puslu karanlığa alışırken bir Gargaroleşkokazor'dan bile daha kötü bir şeyin farkına vardım: Üzerinde kan lekeleri olan, yara bere içindeki babam; demirden yapılmış, devasa bir kuş kafesine hapsedilmişti. Ve kafes fokur fokur kaynayan lavlarla dolu, dipsiz bir kuyunun üzerinde duruyordu.

Evet, bu kesinlikle çok daha kötüydü.

Peki erkek kardeşim Max ile birlikte, demirden yapılmış devasa bir kuş kafesinde bizim de kapana kısılmış olduğumuzu söylemiş miydim? Dehşet verici bir durumdu bu. Hiçkorkmaz ailesinin bir üyesi olan ben bile epey ürktüğümü itiraf etmeliyim. Çok geç olmadan bizi oradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım. Ailemin ve büyük olasılıkla dünyanın geleceği tehlikede idi.

Kendi kendime, *sakin ol. Derin bir nefes al. Derin bir nefes ver. Rahatlamalıyım. Derin bir nefes al. Bunu başarabilirim*, dedim.

Adım Minerva Hiçkorkmaz. Cırtlakdüdük Kasabası'nın Sallananat Sokağı'ndaki 1523 numaralı evde oturuyorum. On bir yaşındayım ve şunları yapabiliyorum:

- 1) *Canavarca* okuyup yazabiliyorum. Bu çok heyecan verici bir şey; çünkü *Canavarca*, tüm canavarların birbirleriyle iletişim kurmak için kullandığı gizli bir dil. Aynı zamanda yeryüzünün en eski dili. Ama ne yazık ki *Canavarca*'yı pek de iyi konuştuğum söylenemez. Bu dili konuşmaya çalışınca, yarısına kadar fıstıkla dolu teneke bir kutu için birbirleriyle ölesiye kavga eden iki küçük, aç gelincik ile gargara yapıyormuşum gibi bir ses çıkıyor ağızımdan.
- 2) Tek elimle yan parende atabiliyorum, üstelik çoğu zaman ilk denemede başarılı oluyorum.
- 3) Övünmek gibi olmasın, ama gerçekten de akıllı bir çocuğum. Ayrıca coğrafya konusunda üstüme yoktur. Cırtlakdüdük'ün beş yüz kilometre uzağına kadar olan tüm şehirleri, şiirsel bir silüeti olan Ayvalonya'dan başlayıp perili tepeleri olan Zırbela'ya kadar alfabetik sırayla sayabilirim. Tam tamına 208 şehir. Eğer istersem bu sayma işini tersten de yapabilirim. Babam bana her zaman gereğinden fazla akıllı olduğumu ve başımı da bu yüzden sürekli belaya soktuğumu söylüyor.

Diğer yandan, dokuz yaşındaki kardeşim Maxwell Hiçkorkmaz ise bu gezegendeki en sinir bozucu veletlerden biri. Neden mi? İşte size çok iyi birkaç örnek:

- 1) Saçımı çekmekten zevk alıyor.

- 2) Yemek yerken ağzını kapatmadığı için sürekli etrafa yiyecek parçaları saçıyor. Bu gerçekten de mide bulandırıcı.
- 3) Arka bahçemize devamlı çukurlar açıp oyuncak hayvanlarımı, onlara sormadan gömüyor. Hatta arka bahçemiz bir hayvan mezarlığına dönüştü diyebilirim. Yağmurlu havalarda, ıslak ve çamurlu mezarlardan pörtlemiş minnacık, tüylü eller görebilirsiniz. Ne zaman oraya gitsem şirin, ama hayaletvari sesler duyar gibi oluyorum:

“Neden bizi kurtarmadın Minerva? Max’in bize bunu yapmasına nasıl izin verebildin Minerva? Bu yüzden seni hiçbir zaman affetmeyeceğiz Minerva. Hiçbir zaman...”

Maalesef benim şeytani kardeşim toprağa at pisliği karıştırdığından, bahçeyi kazıp oyuncak hayvanlarımı kurtarmam söz konusu değil. Babam oyuncaklarımı Max’e çıkarttırıp yıkatacağını söyledi, ama dışkı mikroplarından korkuyorum. Kendimi öylesine suçlu hissediyorum ki! İçimden Max’in suratının ortasına okkalı bir yumruk patlatmak geçiyor. Beni sinir etmek için elinden geleni yaptığı halde ben yine de onu seviyorum. Ne de olsa o benim kardeşim ve ne yaparsam yapayım bu gerçeği değiştiremem.

Ancak yine de bir abla olarak görevimin, ona sevgi gösterdiğim oranda eziyet de çektirmek olduğunu hissediyor ve bu görevi düzenli olarak yerine getirmeye çalışıyorum.

O an Max yanımda, kuş kafesi şeklindeki pis hapisanemizin paslı zemininde yüzükoyun yatıyordu.

Canavarın, sindirilmemiş kemik parçaları ile diğer iğrençliklerden oluşan yemek artıkları, sallanıp duran ölüm yuvamızı çöplüğe çevirmişti. Ve Max'in burnu, bu iğrençliklerden yalnızca dört beş santim uzaktaydı.

Ensesindeki şişliği, Gargaro'nun kuyruğuyla onun kafasına vurduğu noktayı seçebiliyordum. Benim kafamdaki şişlikse feci bir şekilde zonkluyordu. Eğer Max'in başı benimkinin yarısı kadar bile ağrıyorsa az sonra yapacağım şey yüzünden cidden hayata küsecekti.

Çünkü onu, sert bir çimdik atarak uyandıracaktım.

Hem de sert.

Bakın, ne düşündüğünüzü biliyorum. Nasıl bu kadar gaddar olabilirdim? Gargaro, kardeşimin acı içinde kıvrılırken attığı çığlıkları duyup dikkatini bize yöneltirse ne olacaktı? Şey... Doğruyu söylemek gerekirse... Gargaroleşkokazorlar sağır olmalarıyla meşhurdur ve artık Max'in uyanma zamanı da gelmişti.

Ayrıca konu Max olduğunda en küçük bir oç alma fırsatını bile kaçırmam.

Tırnaklarımla koltuk altındaki hassas bölgeyi sıkıp bir yandan da sakinleştirici bir ses tonuyla, "Max, uyan," diye fısıldadım.

Max, "Aaah! Neden yaptın ki bunu şimdi?!" diye ciyakladı.

"Oyuncak hayvanlarım," diye yanıtladım.

Max kafasını ovuşturarak, "Ouufff, başım," diye inledi ve ardından da kızarmış gözleriyle dik dik

bana baktı. “Beni çimdiklediğine inanamıyorum! Neyin var senin?”

“Bir şekilde seni uyandırmak zorundaydım, öyle değil mi?”

Max önce kaşlarını çattıysa da o, hinlikten başka bir şey düşünmeyen aklına gelen parlak bir fikirle yüzü aydınlandı.

“*Mini*, acımadı ki!” dedi alaycı bir tavrıyla.

“Yalancı! Acıdığımı biliyorum,” dedim. Sini-
rim tepeme çıkıvermişti.

“Hayır *Mini*, acımadı.”

“Max, bana *Mini* demekten vazgeç!” Bu isimden nefret ettiğimi bilir. Max’ten on dört ay büyük olmama rağmen o benden beş santim daha uzun. Daha büyük olduğum halde daha küçük olmaktan nefret ediyorum!

Hayat ne kadar da acımasız. Belki de onu bir kez daha çimdiklemeliydim.

“Minerva?.. Max!.. Siz misiniz?” Babamızın yorgun sesini duyunca anında dikkat kesilmiştik. “Sizi bir daha hiç göremeyeceğimi sanmıştım.”

Heyecanla, “Babişko! İyi misin?” diye bağırdım.

“Biraz hırpalandım doğrusu, ama merak edilecek bir şey yok.”

Max, “Merak etme baba, seni buradan çıkaracağız,” dedi, sonra da bana dönüp fısıltıyla, “değil mi Minerva?” diye sordu.

Babam, “Hayır!” diye çıkıştı. “Sizin hiçbir şey yapmanızı istemiyorum. Bu çok tehlikeli olur. Sıkı

tutunun. Bizi bir şekilde buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım.”

Oldukça kararlı bir şekilde, “Ama baba, bunu biz de yapabiliriz. Yeterince güçlüyüz,” dedim.

Max de, “Evet evet, hem buraya kadar kendi başımıza geldik,” diye övündü. Babamın bize güvenmesine azıcık bozulmuş gibiydi.

Ben de içlerime bir şekilde, “Hatta canavarlarla bile savaştık,” dedim.

“Dinleyin çocuklar. Ne yaptığımızı bildiğinizi düşünüyorsunuz, biliyorum. Ama inanın bana neyle karşı karşıya olduğumuz konusuna en ufak bir fikriniz bile yok. Bu yaratık, başka hiçbir şeye benzemiyor: Kötülerin kötüsü, korkunçların korkuncu, katillerin katili bir canavar.”

Yutkundum. “Kastettiğın şey...”

“Evet,” diye yanıtladı babam. “Kötülükler Kralı *Zarmaqlorg*. Bizler de daha önce hiçbir ölümlünün kaçamadığı Lanetlipırtkokusu Şatosu’nun uğursuz derinliklerindeyiz.”

Max ile aynı anda, “Hayır, olamaz!” diye çığlık attık.

“Maalesef oldu bile. Buraya düştüğümden beri hiç durmadan bana işkence ediyor. Amacı, İştatnatyeş Elması’nın içindeki kara büyüye sahip olmak.” Birdenbire babamın –dünyanın en Hiçkorkmaz adamı olan muhteşem Manfred Hiçkorkmaz’ın– korktuğunu fark ettim.

Bak bu kötü işte, diye düşündüm.

Max heyecanla, “Mini, baba, sanırım bunu görmek istersiniz,” dedi ve kafesimizin demir parmaklıklarından başını çıkarıp aşağıdaki azgın kuyuyu işaret etti.

Bir salise sonra, bu iğrenç alev kuyusunun içinde dehşet verici bir patlama oldu. Patlamanın şiddetiyle kafesler birbirine çarpınca, Max ve ben sallanan hapisanemizin parmaklıklarına yapıştık. Bir bavulun içine tıklandıktan sonra yüksek bir tepeden aşağıya fırlatılmış talihsiz kedi yavruları gibi savruluyorduk. Ben kafesimizin kapısındaki paslı kilide çarpmış ve nefessiz kalmıştım. Max ise çenesini öyle şiddetli bir şekilde vurmuştu ki bütün dişlerinin kırıldığına emindim. Mağaranın tavanındaki sarkıtlardan bir ses kargaşası yükseldi; sonra da

hallerinden hiç de memnun olmayan yüzlerce yarasa, yuvalarından fırlayarak ve şaşkınlıktan çılgına dönmüş bir şekilde etrafımızda dönmeye başladı.

Aşağıdaki dipsiz kuyudan art arda, on üç devasa ateş topu daha püskürdü. Alevler mağara duvarlarını yalıyor, kafesimizin dibinden geçip kardeşimin saç tellerini alazlıyordu. Kükürt, yanık saç ve kızarmış yarasa kokusuna katlanmak, bir Hiçkorkmaz için bile zordu doğrusu.

Sonra ise bütün bu sarsıntı ve alevler, başladığı gibi aniden sona erdi. Diri diri yanarak ölmek gibi korkunç bir sondan şimdilik kurtulmuştuk. Dumanlar dağıldığında üç şeyin farkına vardım:

- 1) Hâlâ nefes alıyorduk. (Güzel.)
- 2) Kafesimizin kilidi kırılmıştı. (Bu daha da güzel.)
- 3) Gargaro uykusundan uyanmıştı. (Bu kötü işte!)

